

SKATTEMINISTERIET

Notat

J.nr. 2010-625-0186

21. januar 2010

Notat til Folketingets Europaudvalg

om

afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-397/09

Scheuten Solar Technology

1. Indledning

Bundesfinanzhof forelagt EU-Domstolen to præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt rente- og royaltydirektivet er til hinder for, at der ved opgørelsen af beregningsgrundlaget efter den kommunale erhvervsskattelov (Gewerbsteuergesetz) reelt kun gives fradrag for halvdelen af renterne på lån, som et selskab i en medlemsstat betaler til et associeret selskab i en anden medlemsstat.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Scheuten Solar Technology er et tysk selskab, som er ejet 100% af et selskab, der har hjemsted i Nederlandene. Det nederlandske selskab har ydet et lån til det tyske selskab. Renten på lånet er 5% og lånet skal tilbagebetales på det nederlandske selskabs anfordring.

Efter de tyske regler skal beregningsgrundlaget for den kommunale erhvervsskat forhøjes med halvdelen af renteudgifterne af lån, der ikke alene har til formål midlertidigt at styrke driftskapitalen, for så vidt som renterne er fradraget ved opgørelsen af overskuddet af den erhvervsmæssige virksomhed.

De tyske skattemyndigheder har på den baggrund forhøjet beregningsgrundlaget for Scheuten Solar Technology med halvdelen af de renter, som selskabet har fradraget vedrørende lånet fra det nederlandske selskab. Realiteten er således, at halvdelen af renterne på lånet ikke er fradragsberettigede ved opgørelsen af erhvervsskatten for Scheuten Solar Technology.

Bundesfinanzhof finder det ikke klart, om denne skattemæssige behandling af Scheuten Solar Technology er i overensstemmelse med rente- og royaltydirekti-

vet, hvorefter betalinger af renter, der opstår i en medlemsstat, fritages for enhver form for skat i denne stat, hvad enten den opkræves ved indeholdelse ved kilden eller ved skatteansættelse, forudsat at den retmæssige ejer af de pågældende renter er et associeret selskab i en anden medlemsstat.

3. Den danske interesse i sagen

Sagen har principiel betydning for Danmark, fordi sagens afgørelse kan få betydning for, om de danske regler, der begrænser fradragsretten for selskabers finansieringsudgifter, kan opretholdes. Disse regler har bl.a. til formål at sikre, at et selskab ikke opnår fradrag for finansieringsudgifter, som er anvendt til erhvervelse af indtægter, der ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst - f.eks afkast af datterselskabsaktier eller indkomst fra udenlandske faste driftsteder, der ikke er inddraget under international sambeskatning.

Hvis sådanne regler ikke kan opretholdes, når betalingerne er omfattet af rente- og royaltydirektivet med virkning for beskatningen af modtageren, er der risiko for, at der på vilkårlig vis opnås fradrag, der ellers ikke ville kunne opnås, og dermed risiko for en vilkårlig omfordeling af beskatningsgrundlaget mellem medlemsstaterne.

4. Regeringens stillingtagen

Det er regeringens klare opfattelse, at rente- og royaltydirektivet ikke regulerer, i hvilket omfang en rentebetaling omfattet af direktivet kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for det betalende selskab. Direktivet har udelukkende til formål at sikre, at det selskab, som modtager rentebetalingen (långiver/kreditor), ikke pålægges nogen form for skat heraf i den medlemsstat, hvor rentebetalingen kommer fra.

Regeringen støtter bl.a. denne opfattelse på, at ”renter” i direktivets artikel 2, litra a, defineres som ”*indkomst af gældsfordringer af enhver art, uanset om de er sikret ved pant i fast ejendom, og uanset om de indeholder en ret til andel i debitors fortjeneste, ...*”. Definitionen er formuleret med henblik på kreditors renteindtægt, jf. ordene ”indkomst af gældsfordringer” og ”ret til andel i debitors fortjeneste”. En almindelig forståelse af definitionen fører således til, at direktivet ikke regulerer den skattemæssige behandling renteudgiften hos det selskab, som betaler renten (låntager/debitor).

I den forbindelse lægger regeringen også vægt på, at medregningen af halvdelen af de pågældende rentebetalinger ved opgørelsen af den kommunale erhvervs-skat er en teknisk metode til at begrænse det betalende selskabs fradrag for renter. Der er ikke tale om, at renterne pålægges skat i Tyskland. Der er tale om, at det betalende tyske selskab får nedsat fradraget for rentebetalinger til halvdelen.

Den omstændighed, at det i bestemmelsen i direktivets artikel 1, stk. 1, udtrykkeligt nævnes, at rentebetalinger heller ikke må pålægges skat i kildelandet "ved skatteansættelse" kan ikke tages som udtryk for, at direktivet også regulerer den skattemæssige behandling af rentebetalinger hos det betalende selskab.

Når bestemmelsen også nævner beskatning "ved skatteansættelse", er det for at sikre, at kildestaten ikke kan opretholde beskatningen af det modtagende selskab ved at opkræve skatten - efterfølgende - ved en skatteansættelse, i stedet for at lade det betalende selskab indeholde skatten i forbindelse med betalingen af renten.

Hvis rente- og royaltydirektivet fortolkes således, at det forhindrer beskæring af fradrag for renteudgifter hos det betalende selskab, fraviges et almindeligt anvendt skatteretligt princip om, at der ikke er fradrag for udgifter til erhvervelse af skattefri indtægter. Som nævnt ovenfor har Danmark fradragbegrænsningsregler, der bygger på dette princip. Det samme er tilfældet for andre medlemslande.

Et typisk eksempel, hvor princippet anvendes, vil være i forbindelse med lån, der optages med henblik på køb af aktier i et andet selskab. Afkast af aktier i datterselskaber er ikke skattepligtige i Danmark. Uden fradragbegrænsningsregler vil Danmark ikke kunne forhindre, at udenlandske koncerner i forbindelse med opkøb af selskaber placerer finansieringsudgifterne i Danmark, mens afkastet af aktierne/datterselskabets aktivitet beskattes i andre lande.

Det synes på den baggrund åbenbart, at det heller ikke er medlemsstaternes opfattelse – eller har været medlemsstaternes hensigt – at rente- og royaltydirektivet indebærer en begrænsning i medlemsstaternes muligheder for at regulere fradraget hos det betalende selskab. Det har således formodningen imod sig, at medlemsstaterne ved direktivets vedtagelse i 2003 skulle være enige herom, når en række medlemslande efterfølgende har opretholdt og udvidet regler, der begrænser fradrag for selskabers finansieringsudgifter uden at friholde rentebetalinger omfattet af rente- og royaltydirektivet.